

25 mai – 31 mai

Când vine vremea pierderii

Textul de memorat: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3:8)

Când au mâncat din fructul aflat în pomul cunoștinței binelui și răului, Adam și Eva au cunoscut prima pierdere - pierderea inocenței. Și inocența a fost înlocuită cu egoism, cu conflicte, cu acuzații și cu dorința de a avea control și supremație asupra celuilalt.

La puțin timp după aceea, au fost martori la prima pierdere a unei vieți, atunci când li s-au dat piei de animal ca să își acopere goliciunea. Când li s-a interzis accesul la pomul vieții, ca nu cumva să mănânce și să trăiască veșnic, ei și-au pierdut și minunatul cămin din grădină, iar ani mai târziu l-au pierdut pe fiul lor Abel, ucis de mâna fratelui său, Cain. În cele din urmă, unul dintre ei și-a pierdut partenerul de viață, iar după un timp partenerul supraviețuitor și-a pierdut și el viața. Atât de multe pierderi, ca urmare a unei singure decizii!

Da, toți cunoaștem realitatea și durerea pierderii și cei mai mulți dintre noi le simțim cel mai profund atunci când pierderea ne lovește familia. Și nici nu este de mirare acest lucru, deoarece în familie avem cele mai strânse legături, de aceea pierderea suferită aici, în diferitele ei forme, ne lovește cel mai greu.

În această săptămână, în timp ce vom continua să urmărim viața de familie, o vom privi în contextul diferitelor pierderi pe care le putem suferi.

Duminică, 26 mai – Pierderea sănătății

Suntem la mii de ani distanță de timpul când omul avea acces la pomul vieții și toți simțim acest lucru, mai ales când este vorba de sănătatea fizică. Mai devreme sau mai târziu, dacă nu murim de tineri în vreun accident, toți ajungem să cunoaștem crunta realitate a pierderii sănătății. Dar, oricât de grea ar fi ea, este cu mult mai dureros când boala lovește și pe cineva din familia noastră. Câți părinți, atunci când își veghează copilul bolnav, nu și-ar dori să fie ei în locul lui? Din nefericire, nu ne aparține această alegere.

1. Ce au în comun toate aceste relatări? Marcu 5:22-24,35-43; Matei 15:22-28; Luca 4:38,39; Ioan 4:46-54

Recunoaștem că suferim pentru că trăim într-o lume căzută. Când păcatul a intrat în lume, odată cu el au intrat și moartea, și durerea cronică, și boala, și suferința fizică. Când ne confruntăm cu o boală cronică sau terminală, putem trece printr-un șoc, prin mânie și prin disperare sau chiar ne vine să strigăm: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să mă ajuți și fără să ascuți plângerile mele?” (Psalmii 22:1). La fel ca David, și noi ne îndreptăm întrebările, mânia și durerea către Dumnezeu.

În multe privințe, boala și suferința vor rămâne o taină până când moartea va fi învinsă definitiv la revenirea lui Isus. Însă putem culege din Cuvântul lui Dumnezeu adevăruri importante. În timp ce îndura o suferință de nedescris, Iov a cunoscut cea mai profundă apropiere de Dumnezeu. El spune: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum, ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5). Pavel avea un fel de boală cronică, iar modul în care s-a raportat la ea ne spune că suferința ne poate face în stare să-i mângâiem pe alții, să avem compasiune față de cei care suferă și să slujim mai eficient (2 Corinteni 1:3-5), dar aceasta doar dacă nu o lăsăm să ne doboare.

Când vine o boală, ce făgăduință putem invoca? Cum ne ajută în astfel de momente faptul că știm că Isus, Domnul nostru, a suferit pe cruce? Ce ne învață jertfa Lui despre dragostea lui Dumnezeu care nu ne părăsește niciodată?

Luni, 27 mai – Pierderea încrederii (I)

Toți suntem oameni păcătoși care, la un moment dat, ne dovedim nedemni de încredere pentru cineva care s-a încrezut în noi. Și cine nu a fost o victimă a trădării încrederii? Însă, oricât de grea este

O astfel de încercare, ea este mult mai greu de suportat atunci când trădăm sau suntem trădați de un membru al familiei.

Uneori poate părea mai ușor să fugim, când decidem că relația respectivă nu merită efortul de a o repara. Dar nu este ușor dacă este vorba despre un membru al familiei, cum ar fi soțul sau soția. Am putea spune chiar că unul dintre scopurile căsătoriei este acela de a ne învăța lecția reclădirii încrederii atunci când a fost înșelată.

2. Într-o relație, când încrederea a fost compromisă, cum pot fi vindecate și salvate și încrederea, și relația? 1 Petru 5:6,7; 1 Ioan 4:18; Iacov 5:16; Matei 6:14,15

Reclădirea încrederii înșelate este ca o călătorie - trebuie să înaintezi pas cu pas. Ea începe cu recunoașterea sinceră a durerii provocate și cu mărturisirea adevărului, indiferent care a fost ofensa și cine a provocat-o.

Când cauza rupturii a fost un adulter, vindecarea poate începe când cel care a trădat mărturisește. Ca parte a procesului vindecării, mărturisirea trebuie însoțită de o sinceritate totală din partea celui vinovat. Nu poate rămâne nimic ascuns; altfel, când se va descoperi (și cu siguranță va fi descoperit), încrederea care fusese recâștigată va fi distrusă și, când este înșelată a doua oară se ajunge la vindecare cu mult mai greu decât prima dată.

Reconstruirea încrederii cere timp și răbdare. Cu cât ofensa este mai serioasă, cu atât va fi nevoie de mai mult timp. Acceptă că uneori vei simți că faci doi pași înainte și trei înapoi. Într-o zi ți se va părea că există speranță pentru mâine, iar a doua zi simți că-ți vine să fugi și să lași totul. Totuși mulți oameni au reușit să-și refacă relațiile distruse și să-și clădească o relație de căsătorie mai profundă, mai apropiată și mai satisfăcătoare decât înainte.

Ce căi de vindecare a unei căsnicii pot exista în cazul altor tipuri de pierdere a încrederii? În același timp, cum poate fi o relație în care, chiar dacă există iertare, nu mai poate exista încredere?

Marti, 28 mai – Pierderea încrederii (II)

Încrederea se pierde și atunci când există violență în familie. Deși pare de necrezut, studiile arată că familia, căminul, este cel mai violent loc din societate. Violența în familie afectează toate tipurile de familie, inclusiv căminul creștin. Violența este un atac de orice fel – verbal, fizic, emoțional, sexual sau de neglijență activă ori pasivă – care este comis de o persoană sau de mai multe împotriva unei alte persoane.

3. Biblia conține relatări despre violență în familie, chiar în poporul lui Dumnezeu. Care sunt gândurile și sentimentele tale când citești următoarele pasaje? De ce crezi că au fost păstrate în Scriptură aceste istorii de viață? Geneza 37:17-28; 2 Samuel 13:1-22; 2 Regi 16:3; 17:17; 2 Regi 21:6

Comportamentul abuziv este o alegere conștientă a unei persoane de a exercita putere și control asupra alteia. Acesta nu poate fi explicat sau scuzat de alcoolism, de stres, de nevoia de satisfacere a dorințelor sexuale, de incapacitatea de a-și controla mânia sau de comportamentul victimei. Victimele nu sunt răspunzătoare pentru acțiunea abuzivă a abuzatorului. Abuzatorii distorsionează și pervertesc dragostea, *Studiu Biblic, Trim. II, 2019 – Anotimpurile familiei*

deoarece „dragostea nu face rău” (Romani 13:10). Tratamentul profesionist poate facilita o schimbare în comportamentul abuzatorului, dar aceasta numai dacă el își asumă responsabilitatea pentru felul în care se comportă și caută ajutor de specialitate. Pentru cei care sunt deschiși față de El, Dumnezeu *poate să facă nespus mai mult* pentru a-l ajuta pe abuzator să înceteze să comită abuzuri, să se pocăiască de atitudinea și de purtarea lui, să repare răul produs, în măsura în care este posibil, și să adopte metode de a-și vindeca inima și de a-i iubi pe ceilalți (compară cu Efeseni 3:20).

Dacă ai fi tu cel care suferă, ce cuvinte de acceptare, de mângâiere și de speranță ai vrea să auzi? De ce este important să oferi mai degrabă siguranță, acceptare și empatie decât să dai sfaturi despre cum să se comporte mai bine în relația cu abuzatorul?

Miercuri, 29 mai – Pierderea libertății

Doar Dumnezeu știe câte milioane sau miliarde de oameni se luptă cu o formă de dependență (sau adicție). Nici până azi cercetătorii nu înțeleg exact ce anume o cauzează, chiar dacă, în anumite cazuri, pot să vadă efectiv partea din creier care este sediul poftelor și al dorințelor. Din nefericire, depistarea sediului dependențelor nu înseamnă și eliberarea de ele.

Dependența este o problemă și pentru alții, nu doar pentru cel dependent. Toți membrii familiei - părinți, soțul sau soția, copii - suferă când unul dintre ei este ținut captiv de o putere de care pare că nu se poate elibera.

Droguri, alcool, tutun, jocuri de noroc, jocuri pe internet, pornografie, sex sau chiar mâncare - se transformă în dependențe din cauză că devin obiceiuri, că ne obișnuim treptat și progresiv să le folosim sau să abuzăm de ele. Nu ne mai putem opri nici măcar când știm că ne fac rău. Deși avem libertatea de a alege, devenim sclavii lucrurilor de care am ajuns dependenți, adică ne pierdem libertatea. Iată cum explică Petru: „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19).

4. Care sunt lucrurile care îi pot duce pe oameni la dependență? Luca 16:13; Romani 6:16; Iacov 1:13-15; 1 Ioan 2:16

Păcatul și dependența nu sunt același lucru. Putem comite un păcat față de care nu avem o dependență, deși, foarte des, se poate transforma în dependență. Cât de bine ar fi ca, prin puterea lui Dumnezeu, să spunem stop păcatului înainte de a deveni dependență. Desigur, singura soluție durabilă la problema păcatului și a adicției este să primim o inimă nouă. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei” (Galateni 5:24). Pavel explică și ce înseamnă să murim față de firea păcătoasă, dependentă de vicii, ca să putem trăi pentru Hristos (Romani 6:8-13) și apoi adaugă: „Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească pentru ca să-i treziți poftele” (vers. 14).

Cum îi putem ajuta pe oameni să înțeleagă că și un creștin poate și ar trebui să caute ajutor de specialitate, fără să considere că aceasta înseamnă că și-a pierdut credința?

Joi, 30 mai – Pierderea vieții

Ca ființe omenești, cunoaștem realitatea morții. Citim despre ea, o vedem și poate chiar am fost aproape să ne confruntăm personal cu ea.

5. Cum este descrisă moartea în Scriptură și de ce este descrisă astfel? 1 Corinteni 15:26

Cine dintre noi, pierzând pe cineva drag, nu a cunoscut personal ce vrăjmaș cumplit este moartea? Pe de altă parte, moartea are și partea ei „bună”. Cei care închid ochii în Domnul, în ceea ce li se va părea doar o clipă vor fi înviați la nemurire. „Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. ... Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. «Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.»” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 787

Cei vii, în special prietenii și membrii familiei care rămân în urmă, sunt cei care cunosc tristețea morții. Durerea este un răspuns firesc la pierdere. Este suferința emoțională pe care o trăim atunci când ne este luat ceva sau cineva pe care îl iubim. Procesul durerii sufletești nu este același pentru toți, dar, în general, oamenii trec prin aceleași etape. Prima și cea mai obișnuită reacție la moartea cuiva drag este șocul, urmat de negare, chiar dacă moartea era de așteptat. Șocul este protecția emoțională de a nu te lăsa doborât brusc de pierdere și poate dura între două și trei luni. Poți trece și printr-o perioadă în care ești permanent absorbit de gânduri legate de cel drag, chiar în timpul activităților obișnuite ale zilei. Aceasta poate dura de la șase luni la un an.

Etapa disperării și a depresiei este o lungă perioadă de mâhnire profundă, probabil cea mai dureroasă și mai amânată fază a doliului, în timpul căreia, treptat, ajungi să accepți realitatea pierderii. În această etapă, poți să treci printr-o serie de emoții - mânie, vinovăție, regret, tristețe și anxietatea. Perioada de jale nu te scapă de toată durerea și de toate amintirile pierderii. În etapa finală, a refacerii, începi să manifesti din nou interes pentru activitățile zilnice și să funcționezi normal de la o zi la alta.

6. Ce gânduri mângâietoare găsești în următoarele pasaje? Romani 8:31-39; Apocalipsa 21:4; 1 Corinteni 15:52-57

Vineri, 31 mai – Un gând de încheiere

Mulți suferă ca urmare a dependențelor: și-au pierdut banii, locul de muncă, sănătatea și libertatea. Dar Isus a venit să ne aducă eliberarea de păcate și de vicii și, „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). El a promis că va fi întotdeauna cu noi (Matei 28:20; Isaia 43:2), așa că nu trebuie să purtăm singuri războiul acesta. Lupta este a Domnului (1 Samuel 17:47) și El ne-a promis biruința (1 Petru 1:3-9). Astăzi putem să pornim pe drumul victoriei asupra oricărei dependențe și să primim libertatea pe care o dorim și noi, și Dumnezeu. Desigur, vom avea de luptat și se va putea ca, uneori, chiar să cădem. Dar, atâta timp cât nu-L părăsim pe Domnul, nici El nu ne va părăsi. Și nu este nimic greșit în a căuta ajutor profesionist. Așa cum poate folosi un specialist în medicină ca să ne ajute în problemele de sănătate, Domnul poate folosi și un consilier profesionist ca să ne ajute în cazul unei dependențe.

„Când dificultățile și încercările ne înconjoară, trebuie să fugim la Dumnezeu și să așteptăm cu încredere ajutorul Aceluia care este puternic pentru a mântui și a elibera. Dacă vrem să primim binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să o cerem. Rugăciunea este o datorie și o necesitate, dar oare nu neglijăm noi lauda? ... Trebuie să cultivăm recunoștința. Ar trebui să contemplăm adesea bunătățile lui Dumnezeu, să ne amintim de ele, să laudăm și să slăvim Numele Său sfânt, chiar și atunci când trecem prin necazuri și suferințe.” - Ellen G. White, *Solii alese, cartea 2*, p. 268

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Judecătorii 7-13

1. Care sunt cele două cetăți care au refuzat să le dea pâine lui Ghedeon și oștenilor lui?
2. Câte sute de ani trecuseră de când se așezaseră fiii lui Israel la Hesbon și în Galaad?
3. Cine pe cine omora după criteriul pronunțării unui cuvânt?
4. Ce a spus îngerul Domnului referitor la Numele Său?

Istoria mântuirii, capitolul 66

5. Ce vor face cei nelegiuți, mânați de o furie ca a (cu furia) demonilor?